

Arrest

nr. 227 141 van 7 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. BOURRY en
D. VANDENBROUCKE
Steenakker 28
8940 WERVIK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juli 2019 legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op van twee jaar.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Midow op 08.07.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer

Naam : S.

voornaam : M.

geboortedatum : 01.01.1975

geboorteplaats : SREMSKA MITROVICA

nationaliteit : Servië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.07.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat
X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
O 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Uit het PV nr. : KO.61.L3. van de politie zone van Midow blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart en PV zal tevens worden opgesteld door de Sociale Inspectie.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar

Betrokkene verklaart dat hij sinds januari 2019 in België verblijft Hij verklaart dat hij naar België kwam om te werken. Hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn herkomstland omdat hij hoopt de nodige documenten te verkrijgen om in België te kunnen werken. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“A. Schending van art. 8 EVRM

Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt : « 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker maakt op onbetwistbare wijze een inmenging uit in het uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het privéleven van verzoeker wordt op ernstige wijze verstoord door het inreisverbod. Verzoeker wordt niet alleen de toegang tot het Belgisch grondgebied ontzegd. Tevens wordt hem de toegang geweigerd tot alle andere landen die het Schenenacquis ten volle toepassen. Het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met zijn Belgische en Europese kennissen wordt hem ontnomen

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat :

- zij “bij de wet is voorzien”,*
- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en*
- dat zij “in een democratische samenleving nodig is” ,*

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd als wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij “noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het artikel 8 van het EVRM stelt er zich dus niet mee tevreden om de Staat te verplichten tot een verplichting van niet-inmenging, maar legt eveneens positieve verplichtingen op.

Zie het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober (Serie A, n° 106, p. 15, par. 37) : om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat moet een rechtvaardig evenwicht worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu zodat de criteria geformuleerd in het artikel 8, alinea 2 erg nuttige indicaties bieden;

Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert.

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak;

Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefde legitieme doel;

Bij de beoordeling van een inreisverbod moet er rekening gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval;

In onderhavig geval, zelfs indien een inreisverbod voorzien is door het artikel 74/11 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en wanneer zij een legitieme doelstelling nastreeft (de toegang tot het grondgebied controleren), dan moet er toch vastgesteld worden dat zij niet "noodzakelijk is in een democratische samenleving";

In onderhavig geval is de maatregel die verzoeker treft plots genomen en wordt deze niet gerechtvaardigd op geen enkele wijze.

Verzoeker wijst erop dat het begrip privéleven niet gedefinieerd wordt door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat verzoeker geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft. Deze analyse is onvoldoende. Verzoeker erop dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar het feit dat verzoeker binnen de Schengenzone enig privéleven zou hebben, nu het inreisverbod evenzeer van toepassing is in de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden bezorgen hebben genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van zijn privé- en familiaal leven;

In dit geval schendt de bestreden beslissing op totaal disproportionele wijze het recht op een privéleven van verzoeker en het respecteren van zijn familiaal leven.

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeiend uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM .

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij stelt, naast een louter theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM, dat haar privéleven ernstig wordt verstoord door het inreisverbod. Zij wordt immers niet alleen de toegang tot het Belgisch grondgebied ontzegd, maar ook wordt haar de toegang geweigerd tot alle andere landen die het Schengenacquis ten volle toepassen. Het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met haar Belgische en Europese kennissen wordt haar volgens de verzoekende partij ontnomen. In casu moet er volgens de verzoekende partij toch vastgesteld worden dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij beperkt zich volgens de verzoekende partij tot de vaststelling dat de verzoekende partij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft. Deze analyse is volgens de verzoekende partij onvoldoende. Zij wijst er op dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar het feit dat zij binnen de Schengenzone enig privéleven zou hebben, nu het inreisverbod evenzeer van toepassing is in de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen. De motivering van de bestreden beslissing toont volgens de verzoekende partij bovendien niet aan dat er een rechtvaardig evenwicht is tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van de verzoekende partij op het respect van zijn privé- en familiaal leven.

Wat het bestaan van een gezinsleven en privéleven betreft

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkel concreet bewijs voorlegt van het feit dat zij enig privéleven heeft in België. Zij heeft het in haar eerste middel over haar recht om op een duurzame wijze contact te hebben met haar Belgische en Europese kennissen, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij Belgische en Europese kennissen heeft. Zij beperkt zich tot een loutere bewering. Zij betwist bovendien niet het motief van de bestreden beslissing dat zij in België geen familieleden heeft. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM in België. De Raad merkt bovendien op dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor bij de politie heeft verklaard dat zij pas sinds januari 2019 in België is. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. Bovendien kan de vraag gesteld worden naar het belang van de verzoekende partij bij het aanvoeren van de schending van artikel 8 van het EVRM, aangezien zich in het administratief dossier een stuk bevindt van 9 juli 2019 waaruit blijkt dat de verzoekende partij uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij zo snel mogelijk wilde verwijderd worden van het grondgebied.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 6 van het EVRM, van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“B. Schending van 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending art. 6 EVRM en de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker kent de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat er sprake is van schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”.

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod o.a. opgelegd omdat “verzoeker betrappt werd op illegale arbeid.. Deze vaststelling is luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing evenzeer de reden om de duur van het inreisverbod te bepalen op twee jaar.

Verzoeker wijst erop dat hij nooit illegaal in België heeft gewoond. Verzoeker weet niet waar verwerende partij dit haalt. Verzoeker werd enkel in België op legale manier tewerkgesteld.

De vraag die zich derhalve stelt is of deze motivering afdoende is, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV nr. 186 970 van 18 mei 2017:

De Raad kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient in casu te worden vastgesteld dat - in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet - niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met zijn recht op een privéleven van verzoeker binnen het grondgebied van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen. Tevens wijst verzoeker erop dat hij alles in het werk stelt om de nodige documenten te bekomen om alsnog op een legale manier tewerkgesteld te geraken.

Er wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat er niet eens sprake is een veroordeling is. Het principe dat iemand onschuldig is zolang hij niet veroordeeld is, wordt niet in aanmerking genomen. Er wordt geen rekening met het feit dat hij geen strafrechtelijke voorgaanden heeft.

Van een individueel onderzoek is evenmin sprake.

Verweerder motiveert dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat.

Het is verzoeker onduidelijk of verwerende partij zich baseert op het argument dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Alleszins wordt geen duidelijkheid geschapen over welke beslissing dit dan wel zou gaan.

Voor het risico op onderduiken wordt verwezen naar het punt 3° van art. 1,§2 Vreemdelingenwet volgens hetwelk er een risico bestaat op onderduiken indien "de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"

Op basis daarvan wordt in de beslissing gemotiveerd dat er in het termijn geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven en dat verzoeker moet teruggeleid worden naar de grens.

Om verzoekers "gebrek aan medewerking met de overheden" te motiveren wordt de beslissing als volgt gemotiveerd: "betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert".

Wat deze argumentatie te maken heeft met het gebrek aan medewerking met de overheden, heeft verzoeker er het raden naar.

Tevens verwijst verwerende partij naar de illegale arbeid van verzoeker.

Verzoeker is de mening toegedaan dat, zelfs indien de Raad zou oordelen dat er onomstotelijke bewijzen bestaan van verzoekers vermeende (zwart) werk, dit nog niet betekent dat verzoeker een gebrekkig medewerking verleent aan de overheden. Zelfs indien verzoeker immers werkte in strijd met de regelgeving, houdt dit niet ipso facto in dat verzoeker niet meewerkte met de overheden. De feitelijke vaststelling (zwartwerk) is niet voldoende om in het wettelijke criterium te vallen waaronder verweerder

kan weigeren om aan verzoeker een termijn van vertrek toe te kennen (gebrek aan medewerking aan de overheden). Of nog anders gesteld: zelfs indien verzoeker zou gewerkt hebben, dan betekent dit niet, of zeker niet automatisch en zonder dat dit bijkomend wordt toegelicht zoals in casu, dat verzoeker geen medewerking heeft verleend aan de overheden. Een schending van het artikel 1§2 juncto art. 74/14 Vreemdelingenwet wordt dus aangetoond.

Door louter te motiveren dat verzoekende partij aan het werk was zonder daartoe in bezit te zijn van de vereiste arbeidsvergunning verduidelijkt de verwerende partij geenszins op welke wijze dit een omstandigheid is dat doet besluiten dat de verzoekende partij niet meewerkt aan een verwijderingsprocedure en het derhalve noodzakelijk is haar geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending van artikel 6 van het EVRM aan, maar zet op geen enkele concrete wijze uiteen waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook niet ontvankelijk.

In haar tweede middel voert de verzoekende partij aan dat zij nooit illegaal in België heeft gewoond. Zij weet niet waar de verwerende partij dit haalt. De verzoekende partij stelt dat zij enkel in België op legale manier tewerkgesteld werd. Volgens de verzoekende partij werd niet afdoende gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Er wordt volgens haar op geen enkele wijze rekening gehouden met haar recht op een privéleven binnen het grondgebied van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen. Tevens wijst de verzoekende partij er op dat zij alles in het werk stelt om de nodige documenten te bekomen om alsnog op een legale manier tewerkgesteld te geraken. Er wordt volgens de verzoekende partij ook op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat er niet eens sprake is van een veroordeling. Het principe dat iemand onschuldig is zolang men niet veroordeeld is, wordt volgens de verzoekende partij niet in aanmerking genomen. Het is volgens de verzoekende partij verder

onduidelijk op welke beslissing de verwerende partij zich steunt om te stellen dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Zelfs indien de Raad zou oordelen dat er onomstotelijke bewijzen bestaan van het vermeende (zwart)werk, betekent dit volgens de verzoekende partij nog niet dat zij een gebrekkige medewerking verleent aan de overheden. De feitelijke vaststelling (zwartwerk) is volgens haar niet voldoende om in het wettelijke criterium te vallen waaronder de verwerende partij kan weigeren om aan de verzoekende partij een termijn van vertrek toe te kennen. Of nog anders gesteld: zelfs indien de verzoekende partij zou gewerkt hebben, dan betekent dit volgens haar niet, of zeker niet automatisch en zonder dat dit bijkomend wordt toegelicht zoals in casu, dat zij geen medewerking heeft verleend aan de overheden. Door louter te motiveren dat zij aan het werk was zonder daartoe in bezit te zijn van de vereiste arbeidsvergunning verduidelijkt de verwerende partij volgens de verzoekende partij geenszins op welke wijze dit een omstandigheid is die doet besluiten dat zij niet meewerkt aan een verwijderingsprocedure en het derhalve noodzakelijk is haar geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven.

De verzoekende partij stelt dat zij nooit illegaal in België heeft gewoond en enkel op legale manier tewerkgesteld was. Deze loutere beweringen vinden geen steun in het administratief dossier. In tegendeel, uit het "administratief rapport: Zwartwerk" blijkt dat er een P.V. werd opgesteld ten aanzien van de verzoekende partij voor zwartwerk bij de firma 'New Signature' in Meulebeke. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij op legale wijze in België heeft verbleven. Met haar stelling dat zij alles in het werk stelt om de nodige documenten te bekomen om alsnog op een legale manier tewerkgesteld te worden, geeft de verzoekende partij in feite ook toe dat zij hier illegaal gewerkt heeft of minstens op dit moment in België geen werkvergunning heeft. Dat de verzoekende partij nog niet werd veroordeeld voor zwartwerk is in casu niet relevant. Het feit dat er nog geen strafrechtelijke veroordeling is, verhindert de verwerende partij niet om op basis van de feiten en omstandigheden die tot een veroordeling kunnen leiden, op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Wat de beweerde schending van het privéleven van de verzoekende partij betreft, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Uit de bestreden beslissing zelf blijkt duidelijk dat zij werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, namelijk omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet werd niet aangekruist in de bestreden beslissing en vormt dus ook geen grond voor deze bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat dus geen motief dat stelt dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag op dit punt.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. In het administratief dossier bevindt zich een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 juli 2019. Uit deze beslissing blijkt dat de verzoekende partij inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, en uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt evenmin, dat de verzoekende partij dit bevel om het grondgebied te verlaten heeft aangevochten. Het is derhalve definitief geworden, en het motief van de in casu bestreden beslissing dat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan vindt dan ook steun in het administratief dossier.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"(...) De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...)"

De verwerende partij kon dus in casu wel degelijk op rechtmatige wijze de verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar opleggen op grond van voornoemde bepaling.

Verder blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij niet besliste dat het feit dat de verzoekende partij niet zou hebben meegewerkt met de overheden zou blijken uit het feit dat zij in het

zwart gewerkt heeft. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven over het niet-meewerken van de verzoekende partij met de overheden:

“Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert”

Het betoog van de verzoekende partij daarover mist dus feitelijke grondslag en is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU